

Zahradníkovi

Potichu vstoupím do zahrad
a počkám až se více setmí
voňavý akát, pohled letmý,
nic není, věř mi, bez záhad.

Tisíce vůní, chci je znát
má hlava je z nich omámená
cosi mi říká, že jsem Žena
a v ráji dnešním chybí Had.

Pověz mi, větre, co bys rád?
Nezvadnou květy mojí pýchou?
Stanu se milou, klidnou, tichou
a chci dnes na to přísahat.

Vítr se směje, proč by vál...
Zahradník usnul pod lípami.
Netušil, že ho hledá paní,
která už nechce bez něj dál.

Snad by se tomu někdo smál.
A přece jen mám vážný zájem.
Chci najít místo zvané Rájem,
v němž Zahradník by o mne stál.

Bůh stvořil ženu

Jsem v pusté poušti pocítěná žízeň.
V úmorném horku Slunce žár.
Jsem ze snů tvých tvá éterická sklizeň.
Jsem Žena, které ty ses bál.

Jen pouhým sluchem neslyšená píseň,
jsem nerv jenž protne muži sval.
A v hrudi tvojí pocítěná tíseň,
jsem žebro, které Bůh ti vzal.

Radost i bolest, rajská píseň.
Bůh stvořil Ženu, když jsi spal.

Milovat se

Tvé ruce svážu hedvábím
a oči šátkem voňavým,
vždyť dobrovolně necháváš se poutat.
Smím tedy aspoň doufat, co já vím.

Prý z touhy zbláznit zdá se,
ruka vyvléká se mrštně z pout
a touží, touží obejmout a víc.
Polibkem sama jdu ti vstříc

a žádné pro dnes, žádné slitování.
Bolestně, jak bolestně se stýská.
Jak se přimykám v touze být ti blízka,
jen ne na dotek, vždyť touha zná svůj čas.

Prokletě krutá. Hřeje, pálí nás.
A z hrudi tvé se vydral vzdech
z mých nehtů šrámy na zádech
a vryla bych se hloub a ještě víc.

Polibkem prudkým jdeš mi vstříc
a zbavují se nahé paže pout.
Teď jen obejmout...
jen obejmout a doufat.